

историческата личност; дѣйствиелно, Лудвигъ билъ твърдъ честенъ и добродушенъ по той ся не показалъ за такъвъ чловѣкъ; съвременниците му не можали да го считатъ честенъ, и не можали да чувствуватъ къмъ него довѣрие; но понеже въ историята на революцията, Лудвигъ дѣйствувалъ само съ онова крайно-неполезно впечатление, косто неговата личностъ произвеждала на умоветъ на неговия народъ, то за историята, въ обширния и настоящия смисълъ на тая дума, личните добродѣтели на Лудвигъ иматъ сжщо тѣй малко значение, както на примѣръ, забѣлжителното му искусство по работитъ на желъзарството. Лудвигъ билъ честенъ чловѣкъ и добръ желъзаръ, по съвременниците му не оцѣнили нито едното, нито другото. За тѣхъ сжществувала само една черта отъ характерътъ на Лудвигъ, именно, неговата перъшителностъ, която ся изражавала въ непослѣдователността на постѣпките му, и която ся приемала отъ съвременниците му за възраждане на дълбоко коварство. Когато Мирабо захваналъ да ся труди да примири кралятъ съ народътъ, то знаменития ораторъ употребилъ всичките си старания, щото да внесе въ политиката на Лудвига твърдостъ и послѣдователностъ; по личния характеръ на кралятъ и разноколиберността на обстановката му, правили тѣзи задача неиспълнима; Лудвигъ слушалъ и Мирабо, и кралицата, и Брстейля, и Булье, и императорътъ Леополдъ, и духовникътъ си и всѣкого, който ималъ възможностъ и охота да разсжждава въ тюлерийския дворецъ, или да пише изъ прекрасното